

Sygn. akt **II Kp 135/15**

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy w Sokołowie Podlaskim II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Mariusz Wysokiński

Protokolant st. sekr. sąd. Agnieszka Bezler

przy udziale -----

po rozpoznaniu w sprawie o czyn z art. 284 § 1 kk

w przedmiocie zażalenia na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Sokołowie Podlaskim z dnia 30 września 2015 r. o umorzeniu dochodzenia w sprawie sygn. akt Ds. 550/15/D

na podstawie art. 437 § 1 kpk

postanawia

zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 30 września 2015 r. Prokurator Prokuratury Rejonowej w Sokołowie Podlaskim – wobec stwierdzenia braku znamion czynu zabronionego - na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 kpk umorzył dochodzenie w sprawie sygn. akt Ds. 550/15/D, przeciwko T. W. podejrzanemu o to, że w okresie od 20 lipca 2009 r. do dnia 23 kwietnia 2010 r. w K., gm. S., pow. (...), woj. (...) przywłaszczył samochód ciężarowy marki "N. (...)" nr rej. (...) o wartości 65.000 zł na szkodę K. P., tj. o czyn. z ar. 284 § 1 kk.

W dniu 26 października 2015 r. zażalenie na powyższe orzeczenie wniósł pokrzywdzony K. P. zaskarżając je w całości i zarzucając mu na zasadzie art. 438 pkt 2 kpk, iż wydane zostało z naruszeniem przepisów postępowania, które mogły mieć wpływ na jego treść. W uzasadnieniu zażalenia skarżący wskazał m. in., że organ procesowy nie wglębił się w stan faktyczny sprawy, nie uzasadnił, jakimi przesłankami kierował się uznając, że brak jest znamion czynu zabronionego i nie przeprowadził potrzebnych dowodów, w tym nie wystąpił o akta sprawy I C 75/07 do Sądu Rejonowego w Wysokiem Mazowieckiem i akta sprawy Sądu Okręgowego w Łomży sygn. I Ca 35/08 oraz nie przesłuchał skarżącego w charakterze świadka.

Podnosząc powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do dalszego prowadzenia.

Sąd zważył, co następuje

Zażalenie nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu organy postępowania przygotowawczego w sposób wystarczający przeprowadziły w sprawie czynności zmierzające do ustalenia, czy w przedmiotowym stanie faktycznym doszło do naruszenia przez podejrzanego T. W. dyspozycji art. 284 § 1 kk, zaś decyzję Prokuratora o umorzeniu dochodzenia należy uznać za zasadną.

Jak wynika z akt sprawy w dniu 23 czerwca 2007 r. P. B. sprzedał podejrzanemu T. W. za kwotę 65.000,00 zł należący do skarżącego K. P. samochód marki N. (...) o nr rej. (...). Pismem z dnia 29 czerwca 2007 r. podejrzanym, powołując się na wykrycie wad fizycznych zakupionego samochodu złożył oświadczenie o odstąpieniu od umowy i zażądał od

skarżącego zwrotu pieniędzy oraz odbioru samochodu. Ze względu na okoliczność, że skarżący nie przychylił się do w/w żądań podejrzanego skierował sprawę na drogę postępowania cywilnego. Wyrokiem z dnia 22 grudnia 2007 r. sygn. I C 75/07 Sąd Rejonowy w Wysokim Mazowieckiem zasądził od P. B. na rzecz T. W. kwotę 65.000,00 zł, zaś w stosunku do skarżącego powództwo oddalił. Wyrok ten został utrzymany w mocy przez Sąd Okręgowy w Łomży.

Z akt sprawy wynika także, iż w tym samym czasie Prokuratura Rejonowa B. – P. w B. nadzorowała dochodzenie w sprawie doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem K. P. przez P. B.. W toku prowadzonego dochodzenia postanowieniem z dnia 01 sierpnia 2008 r. Prokurator zażądał od T. W. wydania samochodu marki N. (...) w związku z treścią w/w wyroku Sądu Rejonowego w Wysokim Mazowieckiem. Postanowienie to zostało wykonane i przedmiotowy samochód w dniu 25 sierpnia 2008 r. przekazano K. P., a następnie po zaskarżeniu w/w decyzji przez T. W. Prokurator Okręgowy w Białymstoku uchylił przedmiotowe postanowienie, uznając jednocześnie, że nie jest uprawniony do rozstrzygnięcia żądania zwrotu pojazdu, które winno być rozpoznane przez prokuratora prowadzącego postępowanie. Postanowieniem Prokuratora Rejonowego B. – P. w B. z dnia 20 października 2008 r. zażądano od skarżącego K. P. wydania samochodu będącego przedmiotem sporu, co nastąpiło w dniu 06 listopada 2008 r. Jednocześnie K. P. zaskarżył decyzję Prokuratora, jednakże zażalenie nie zostało uwzględnione. Postanowieniem funkcjonariusza KP w B. z dnia 15 grudnia 2008 r. samochód marki N. (...) oddano na przechowanie T. W., a na powyższą decyzję zażalenie złożył K. P., kwestionując prawo T. W. do przedmiotowego pojazdu. Zażalenie zostało uwzględnione i Prokurator Prokuratury Rejonowej B. – P. w B. postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2009 r. orzekł, że w/w pojazd powinien zostać zwrócony skarżącemu K. P.. Na przedmiotową decyzję zażalenie złożyła pełnomocnik T. W., jednakże postanowieniem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 30 października 2009 r. zaskarżone postanowienie zostało utrzymane w mocy. Postępowanie przeciwko P. B. postanowieniem Prokuratora Rejonowego B. – P. w B. zostało umorzone z uwagi na brak danych dostatecznie uzasadniających popełnienie przez niego czynu.

Zdaniem Sądu pogląd Prokuratora, iż opisane wyżej okoliczności faktyczne nie pozwalają na stanowcze przypisanie podejrzanemu T. W., który nie przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu, wyczerpania znamion przestępstwa z art. 284 § 1 kk należy uznać za trafny. Zgodnie z treścią art. 284 § 1 kk podlega karze do 3 lat pozbawienia wolności, kto przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą lub prawo majątkowe. Nie ulega wątpliwości, iż w sprawie niniejszej pomiędzy skarżącym a podejrzanym zaistniał spór, co do własności samochodu marki N. (...) o nr rej. (...) oraz rozliczeń z tytułu umowy jego kupna – sprzedaży, w zawarciu której brała udział osoba trzecia – P. B.. Nie chcąc w tym miejscu powielać obszernej analizy przeprowadzonej przez Prokuratora w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia należy stwierdzić dodatkowo, iż w sprawie niniejszej samo rozstrzygnięcie kwestii własności pojazdu nie przesądza o możliwości przypisania podejrzanemu zarzucanego mu przestępstwa. Przestępstwo przywłaszczenia w rozumieniu ustawy bowiem nie jest tożsame z potocznym rozumieniem tego słowa. Aby bowiem skutecznie przypisać sprawcy czyn z art. 284 § 1 kk nie wystarczy wykazać, iż zatrzymuje on wbrew woli właściciela cudzą rzecz ruchomą. Należy udowodnić, że włączył on tę rzecz na stałe do swego majątku lub majątku osoby trzeciej, a co najistotniejsze, iż czynił to mając świadomość braku tytułu prawnego do tego zachowania. Jak wynika z dorobku orzecznictwa sądowego i doktryny wskazane w przepisach art. 284 § 1 i 2 kk znamię czasownikowe "przywłaszcza" polega na postąpieniu z cudzą rzeczą, znajdującą się w posiadaniu sprawcy, jak ze swoją własnością, z wykluczeniem osoby uprawnionej, a mówiąc dokładniej oznacza "postępowanie bezprawne, z wyłączeniem osoby uprawnionej do rozporządzania znajdującym się w posiadaniu sprawcy mieniem ruchomym, polegające na włączeniu go do majątku swego lub innej osoby i powiększenie w ten sposób swojego stanu posiadania lub innej osoby". Przestępstwo z art. 284 § 1 kk ma bowiem charakter umyślny, a zatem popełnia je osoba, która włącza cudzą rzecz do swojego majątku lub rozporządza nią na rzecz osoby trzeciej, mając świadomość braku do tego tytułu prawnego. Tymczasem podejrzanego, jak wskazał w swoich wyjaśnieniach nabył przedmiotowy pojazd w drodze umowy – kupna sprzedaży oraz uiścił za niego kwotę 65.000,00 zł, których to pieniędzy, jak wynika z okoliczności sprawy dotychczas nie odzyskał. W konsekwencji należy stwierdzić, iż zdaniem Sądu wskazane okoliczności nie wykluczają, co prawda możliwości skutecznego dochodzenia przez skarżącego wydania samochodu na drodze powództwa windykacyjnego, niemniej jednak wykluczają stanowcze przypisanie podejrzanemu zarzucanego mu przestępstwa. Orzecznictwo sądowe wielokrotnie podkreślało bowiem m. in., iż instytucja "prawa zatrzymania" z art. 461 kc wyklucza możliwość przyjęcia czynu z art. 284 § 1 kk. Tymczasem w rozpoznawanym przypadku sytuacja wydaje się być zbliżona. Reasumując - zdaniem Sądu skarżący powinien

dochodzić swych roszczeń w stosunku do pojazdu będącego przedmiotem postępowania na drodze postępowania cywilnego.

Odnosząc się natomiast bezpośrednio do podniesionych przez skarżącego w zażaleniu zarzutów wskazać należy, że w aktach sprawy znajdują się odpisy wyroków Sądu Rejonowego w Wysokiem Mazowieckiem z dnia 22 grudnia 2007 r. i Sądu Okręgowego w Łomży z dnia 21 lutego 2008 r. wraz z uzasadnieniami w związku, z czym brak było potrzeby analizowania całych akt w/w spraw. Zarzut skarżącego dotyczący jego nieprzesłuchania w toku dochodzenia w kontekście poczynionych wyżej rozważań również należy uznać za niezasadny bowiem okoliczności faktyczne, o których mógłby zeznać skarżący pozostają w istocie bezsporne, a sporna pozostaje jedynie ich ocena prawno karna.

Z powyższych względów i na podstawie powołanego przepisu Sąd, uznając zażalenie za niezasadne orzekł, jak w postanowieniu.